

[Tove Lindbo Larsen]

Det skal være meget kort. Det drejer sig om ministerens kommentar om, at samfundsrepræsentanterne havde alle muligheder for at få kontakt med ministeren eller ministeriet, hvis det var det, man ville. Jeg mener nu, at hvis man fra ministerens side vil have et samarbejde med samfundsrepræsentanterne, skal det foregå på en anden måde, end at de altid er velkomne om torsdagen, hvis det skulle være. Det er måske også stillet lidt skarpt op, at det lige skal være i modtagelstiden, og det er heller ikke så meget det, jeg mener, men et samarbejde med repræsentanter, man sætter ind i bestyrelser, vil jo have en anden karakter, hvis det er ministeren, der indkalder til et årligt møde, hvor man drøfter ting, som kan have en fælles interesse for samfundsrepræsentanterne. Jeg mener, der er en markant forskel på, om man kan komme, hvis der er noget, man vil sige, eller man indbydes til et orienteringsmøde, eller hvad det nu måtte være.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 245:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v. (TV 2).

(Fremsat 23/4 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tastesen (S):

Socialdemokratiet er positivt indstillet over for dette lovforslags hovedformål, at der

oprettes en ny landsdækkende TV-kanal uden for Danmarks Radio.

Vi mener, at mediepolitik også er kulturpolitik. Hvis der er noget, som der vil være behov for over for den strøm af udenlandsk TV af mere eller mindre god kvalitet, der vil strømme ned over os i de kommende år, så er det en udvikling af de kreative kræfter, der findes i Danmark på medieområdet. Dansk sprog og kultur skal have bedre betingelser for at leve i den nye medieverden. Desværre har hensynet til dansk kultur ikke været det vigtigste for regeringen. For regeringen har indførelsen af et kommercielt, reklamefinansieret TV 2 været et prestigeprojekt, der for alt i verden skulle gennemføres.

I første omgang fremsatte den tidligere kulturminister, fru Mimi Stilling Jakobsen, et forslag om, at TV 2 skulle gives i koncession på forretningsmæssige betingelser til de kapitalstærke kredse, der måtte være interesseret. Den gik ikke. Der var ikke noget flertal.

Gennem lange forhandlinger med socialdemokratiet og det radikale venstre nåede man derefter frem til et forslag byggende på entreprisemodellen, som mediekommisionens flertal havde anbefalet. Forhandlingerne kunne ikke afsluttes, fordi regeringen stædigt holdt fast ved, at TV 2 skulle reklamefinansieres. Det radikale venstre havde her givet regeringen visse forhåbninger.

Da forhandlingerne fortsat trak ud, blev kulturministeren udskiftet, og den tidligere formand for mediekommisionen, H. P. Clausen, skulle som ny kulturminister gøre arbejdet færdigt. Vi havde visse forhåbninger til, at der nu skulle føres kulturpolitik i stedet for reklamepolitik, men den nye kulturminister havde ikke brug for at tale med socialdemokratiet. Toget er kørt, som statsministeren sagde. Flertallet i det radikale venstres folketingsgruppe er stået på reklametoget. O.k., der er et mindretal – og det kan vi glæde os over – som har mulighed for at trække i nødbremsen, inden man når frem til den kommercielle endestation.

Lovforslaget går ud på, at seerne skal betale højere licens for at få lov til at se reklamer i et kommende TV 2, og det lyder jo lidt mærkeligt. Det radikale venstres holdning i denne sag er vejrsmølleagtig. Først er man stærkt imod reklamefinansiering, helt i overensstemmelse med folketingets flertal. Så fremsætter man et stærkt puritansk forslag